

op fra Papiret, hvorpaa jeg tidligere end Forhand-
lingerne havde nedskrevet dem af Rigsdagstiden-
den. Deraf fremgaaer tillige, at han senere under
sit Foredrag oplæste de samme Ord, som findes
i Rigsdagstidenden No. 37, hvor der staaer:
„enten maa man see Sagen fra et religiøst
Synspunkt, og i saa Fald kan man ikke be-
stemme en saadan Udelukkelse, da det vilde staae
i Strid med Regelen i § 65.“ Det var de
samme Ord, jeg anførte, og de ere altsaa fuld-
komment rigtige. Den samme ærede Rigsdags-
mand oplæste ved samme Leilighed et vidtløft-
tigt Bøtium af Geheimeconferentsraad Orsted i
sin Tid for samme Sag, som han meente,
„maatte have overordentlig stor Vægt, saame-
get mere, som der dengang ikke blev protesteret
derimod.“ Denne sidste Bemærkning findes ikke
i Rigsdagstidenden, men jeg mindes, at den ærede
Rigsdagsmand brugte de nævnte Uttringer.
Jeg veed, at man tillægger den nævnte Mand
Meninger en meget stor Vægt; men jeg erin-
drer, og jeg er overbevist om, at de ærede
Rigsdagsmand mindes det Samme, at Rigs-
forsamlingen i de allerfleste Tilfælde dog fandt
sig foranlediget til at underkjennde den nævnte
Mands Mening. Protest derimod vilde have
været for vidtløftig og var tildeels af den
Grund umulig, at hans Foredrag som oftest ikke
kunde høres uden af hans nærmeste Naboer. Jeg
skal nu tillade mig at gaae over til Sagens Rea-
litet. Den ærede Rigsdagsmand fra Helsingør
(Clausen) har ved at omtale dette Lovudkast
som gjældende for Jøder, medens det efter
Lovudkastets Ord gjælder for „Mosaiske
Troesbekjendere“, — meent, at der med
disse 2 forskjellige Benævnelser kunne forbindes
forskjellige Begreber, og jeg maa altsaa afvise
en Beviisførelse, som ligger i, at han antager,
at der staaer „Jøder“, saameget mere som den
ærede Rigsdagsmand indrømmede, at det brugte
Udtryk var uheldigt. Jeg skal kun bemærke,
at en æret Jurist, som sidder her foran mig,
(Spandet) har sagt mig, at der i Lovgiv-
ningen ikke findes noget Forbud mod, at Mi-
nisteriet havde brugt Udtrykket „Jøder“ ved
denne Leilighed, naar det havde fundet det
rigtigt. Der er ogsaa sagt, at den danske
Lovs Bestemmelse, som indeholder Forbud mod,
at Jesuiter og Munkke indkomme her i Landet,

skalde være ophævet. Men den er for det
Første ikke kommet fra den ærede Minister, som
har fremlagt Lovudkastet, og for det Andet
indseer jeg ikke, at, om ikke dette, saa et føl-
gende Ministerium, kunde gjøre gjældende med
Hensyn hertil det Samme, som nu er gjort
gjældende med Hensyn til Spørgsmaalet om
Bekjenderne af den mosaiske Tro. Jeg har
derfor tilladt mig at stille et Forslag, forsaa-
vidt der overhovedet skalde udgaae nogen Lov
i denne Sag, som bruger saadanne al-
mindelige Udtryk, at Jesuiter og Munkke
derunder kunne indbefattes. Naar man er
gaaet ud fra den Betragtning, at de mo-
saiske Troesbekjendere skalde være nationale
Brudstykker af en jødiske Nationalitet, saa
kan jeg ikke ret forklare mig, hvorledes vi
kunne nægte, at de mosaiske Troesbekjendere
enhøre til den danske Nation, naar de opholde
sig her i Landet. Jeg har altid været af den
Mening, at de være ligesaa gode og ligesaa
værdige Medlemmer af den danske Nationalitet
som nogen Anden, og jeg maa derfor holde
paa, at de tilhøre den danske Nation, og altsaa
ikke kunne tilhøre nogen anden. Naar jeg skal
stemme imod, at denne Sag gaaer over til en
følgende Behandling, gjør jeg det, fordi jeg
troer, at Grundloven i saa Henseende indehol-
der Alt, hvad der udfordres for at tilstifre de
mosaiske Troesbekjendere den tilstgtede Frihed.
Jeg troer, at dette er en Grundlovsbe-
stemmelse. Gaaer man ind paa at give
en organisk Lov for en saadan Frihed, bevirker
man derved, at man forvandler en Grund-
lovsbestemmelse til en simpel Lovbestem-
melse. Man unddrager et Punkt af Grund-
loven, som er givet ved Grundlovens Affattelse,
fra dennes Omraade, og drager det ind under
den almindelige Lovgivnings Omraade. Det
er min ene Betragtning. Min anden er den,
at, gaae vi ind paa at vedtage en saadan Lov
nu, saa risikere vi derved, at den tilstgtede
Frihed for mosaiske Troesbekjendere maaffee
i lang Tid endnu ikke vil blive givet;
thi, ligesom Indenrigsministeren i et tidli-
gere Møde er kommen til det Resultat, at
han ikke anseer denne Frihed for at være
uden al Betænkelighed, saa have vi ogsaa
hørt, at idetmindste een Rigsdagsmand